

Подпали се и купчина отпадъци на кувертата. Следъ нея друга. . . трета. . . Единъ служителъ съ огнегасителъ въ ръка тичаше да ги залива. Пожарътъ се усилваше, а огнегасителитъ се изпразваха. Служителътъ прибѣгна тогава къмъ воднитъ маркучи. Но водата въ казана не можеше да стигне до излизането на горокоса изъ гората. При това тя бѣ нужна за охлаждане на моторитъ и бензиновитъ варели, които можеха да се прѣснатъ отъ силното нагрѣване.

Посипвани съ искри и задушвани отъ гъстия димъ, пленниците на огъня виждаха предъ себе си призрака на смъртта. Тѣ се борѣха за живота си. Единъ служителъ съ кофа въ ръка тичаше отъ човѣкъ на човѣкъ и заливаше всички съ вода, за да ги охлади. Отъ дрехитъ имъ се издигаше пара.

Змейцитъ непрекъснато съобщаваха своитѣ наблюдения. Тѣ отдавна виждаха края на гората и даваха насока на горокоса. Краятъ на гората бѣше близъкъ, но още по-близко бѣ огненото море. За щастие вѣтрътъ се промѣни и отклони дима и горещия въздухъ встрани.

Въ това време помощникъ-машиниста отчаяно извика:

— Вжжето! „Змеятъ“ се е закачилъ на клонъ. Стой! Спрете машината! . .

Червенъ димъ се издигаше до самия „Змей“